

KTORYŚ (8) *pron*

o *pochylone*.

sg m N któryś (3). ◊ *G* któr(e)goś (3). ◊ *D* któr(e)muś (1). ◊ *A pers* któr(e)goś (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

1. *Zaimek przymiotny nieokreślony: jakiś, obojętne który, jakiś bliżej nieznanym; być może też z odcieniem lekceważenia: byle jaki. Jako przydawka w zdaniu [w tym: po rzeczowniku (2)]; aliquis, quidam, quispiam, unus aliquis Cn (7) : GrzegŚm 59; CzechEp 156; [będąc katem] wziął święcenie ná Luterńkie kazanie/ od ktoregoś Burmistrzá/ álbo Sołtyfá ReszPrz 42; A Célarz téz któryś vmieráiąc powiedział KochWr 37; Snac mysli [kanelerz] Działynskiemu ktoremus to Kowale spuscic ActReg 81; WujNT 555; gdy heretycy wołáli IEZVS: ktoryś Kátholik vpominał/ áby y ná pátronkę ziemié Węgierńkiey o przyczynę [...] záwołáli SkarKazSej 685b.*

2. *Zaimek rzeczowny, nieokreślony: ktoś, ktoś bliżej nieznanym. Jako podmiot w zdaniu (1) : KOniecznie slychác miedzy wámi porubstwo [...] ták iż snać ktoryś [aliquis] ma oycá swego żonę. WujNT 1.Cor 5/1.*

KK